

§ 80. Det er paa flere Steder i det foregaaende bemærket — hvad der forøvrigt er en Selsølgje — at det er nødvendigt, naar et større Fiskeri drives af mange Fiskere paa samme Fiskeplads, altsaa paa et forholdsviis indskrænket Terrain, at der iagttages visse Regler med Hensyn til Fiskeriets Udøvelsesmaade for at undgaa Kollisioner mellem de forskellige Rebskaber, og med Hensyn til hvad der bliver at foretage, naar Kollision maatte indtræde. En vis Orden er nødvendig, naar Fiskeriet skal kunne drives i Ro og et godt Udbytte opnaaes. Lige saa nødvendigt imidlertid som dette er, lige saa umuligt er det i Loven at fastsætte Andet derom end den almindelige Forskrift, at god Orden skal iagttages, og at den, som gjør Brud paa saadan Orden, bør anses med Straf. Havet er et altsfor uroligt Element, Fiskene altsfor ustabile og uberegnelige Gjenstande for Forsølgelsen og de lokale Forhold altsfor værende, til at det lader sig gjøre at give tilstrækkelig detaillerede Forskrifter for Fiskernes Forhold, der skulde passe overalt og til hver Tid. I de i § 17 ommeldte Vedtægter ville vel enkelte herhen hørende Bestemmelser kunne optages og fastslaaes; men i Almindelighed maa der i dette Forhold tyes til Stik og Brug mellem Fiskerne indbyrdes paa vedkommende Plads. Paa alle vigtigere Pladser, f. Ex. Drefund, Store Bælt, ved Stagen o. s. v., ville visse Regler findes vedtagne mellem Fiskerne, som Alle iagttage, og ingen Velsindet vil overtræde. Disse vedtægtsmæssige Regler, selvsølgelig naar de ikke stride mod Lov, mene vi, at Lovgivningen bør udtrykkelig tillægge en vis Autoritet ved at understøtte Fiskerne i deres Overholdelse. Da imidlertid her ikke foreligger noget skrevet Ord eller nogen paa anden Maade formuleret Forskrift, vil det ofte være umuligt for Domstolene eller Øvrigheden at afgjøre, om en Vedtægtsbestemmelse er overtraadt eller ej, om noget er foretaget imod god Orden eller ej. Vi have derfor anset det hensigtsmæssigt at give Fiskerne selv en Delagtighed i Overholdelsen af de her omhandlede autonomiske Bestemmelser derved, at nogle Fiskere som sag- og lokalkyndige Biffidere optages i den Ret, der har at afgjøre Spørgsmaalet. Ligesom vi tro, at Retferdigheden vil vinde ved denne Foranstaltning, saaledes vil den utvilsomt styrke Fiskernes Selsølgelse og fremme deres Sver for Fiskeriets Udvikling.

Denne Bestemmelse faar ikke blot Anvendelse for Fiskeri, der drives paa Søterritoriet, men ogsaa paa Fiskepladser i Havet udenfor dette Territorium. Vel hører — som tidligere bemærket — Havet udenfor det til den danske Stat hørende Territorium ikke under den danske Lovgivningsmagt; men da det selvsølgelig er Undersaaternes Pligt at lyde Landets Love, selv om de befinde sig udenfor dets Grænser, er der formentlig Intet til Hinder for, at Loven giver visse Forskrifter, som de danske Fiskere skulde iagttage ogsaa paa det frie Hav, eller rettere, at Loven fastsætter, at visse Handlinger ikke maa foretages af Undersaatterne, selv om de befinde sig udenfor Statens Territorium. Naar det Fartøj, hvorpaa de færdes, derhos er dansk Eiendom, kunne de paa en Maade ogsaa betragtes som havende Foden paa dansk Grund.

Da Fiskerne, der tilkaldes til at være Biffidere i Retten, netop skulle afgjøre det faktiskste Spørgsmaal, som den retskyndige Dommer maa antages vanskelig at kunne danne sig en Mening om, om der er stet Brud paa god Orden og om en Vedtægt eksisterer og en Overtrædelse af den foreligger, vil det findes naturligt, at deres Afgjørelse i saa Henseende, i Lighed med en Jurys Kjendelse om skyldig eller ikke-skyldig, anerkjendes som uomstødelig, forudsat at Alt, hvad der vedrører Afgjørelsens Formalitet, er i Orden. Denne Del af Sagen skulde altsaa efter vor Mening være inappellabel. Vi antage ikke, at der vil findes nogen Hindring for Indførelsen af en procesfæl Ordning som den foreslaaede i den Omstændighed, at en Omordning af vor Retspleje er forestaaende, da der formentlig altid maa blive Plads for særlig sagkyndige Domstole i saa ganske ejendommelige Forhold som de her omhandlede, og vi have jo allerede i Sp- og Handelsretten i Kjøbenhavn en noget lignende Institution.

Vi skulle her tilføje, at der i Frankrig paa sine Steder, haves Domstole — 'les prud-hommes pêcheurs' — for Afgjørelsen af alle Fiskerisager indenfor visse Grænser. Om disse Domstoles summariske Retspleje, der skrives sig fra Middelalderen, haves nogle saa interessante Notiser i Tidsskrift f. Fiskeri 7 Marg. S. 42 Noten.

§ 81. Hvad Tidspunktet for Lovens Træden i Kraft angaar maa det selvsølgelig fastsættes efter Hensyn til, hvornaar den kan blive færdig fra Rigsdagens Side. Vi anbefale imidlertid, at der arbejdes hen til, at Loven kan blive gjældende, forinden Fisketiden i Foraaret 1876 begynder, navnlig for snarest at raade Bod paa den Krang, der er tilstede til at forebygge de skadelige Virkninger af en fortsat overdreven Brug af Malevaaddene, og i den store menige Fiskerbefolkningens Læve at standse den Bevægelse og Uro, som derover vedvarende bestaar. Vi skulle i denne Henseende paany slutte os til daværende Indenrigsminister Fønnesbechs Udtalelse for 4 Mar siden, at dette Anliggende, som ikke kom paa det Nene ved Lov 9. Marts 1872, allerede dengang ikke taalte nogen Opsættelse.